

Voor Marjan

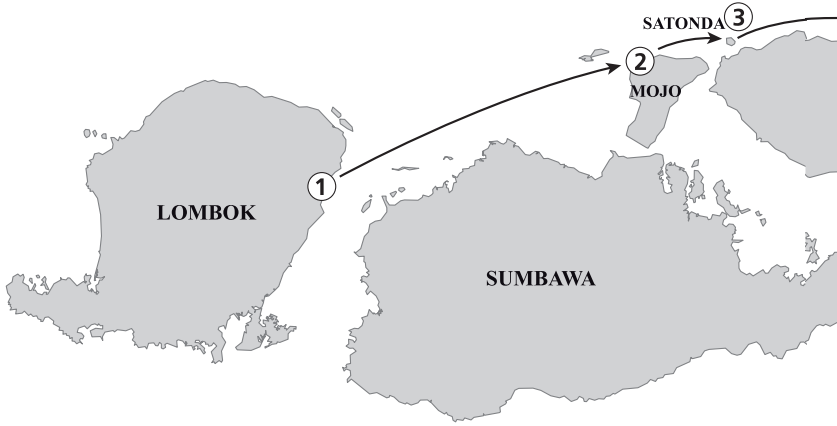
In memoriam

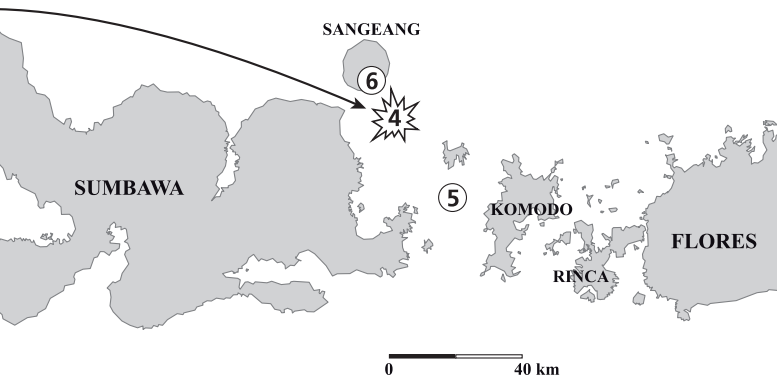
Jorge de Miguel (46) en Victor García Montes (43),
vermist sinds 16 augustus 2014
voor de kust van het eiland Sangeang, Indonesië

Inhoud

Proloog	II
1 Op weg naar het paradijs	13
2 Varen	22
3 Vastgelopen	31
4 De boot maakt water	43
5 In zee	54
6 Zwemmen	70
7 Gedachten aan thuis	88
8 Waar is iedereen?	115
9 Een nieuwe dag	122
10 Gered, of toch niet...	145
11 Veilig?	165
12 Intussen in Nederland, zondag	169
13 Twee ziekenhuizen en een hotel	173
14 Intussen in Nederland: maandag	182
15 Eindelijk op Bali	186
16 Samen verder	195
17 Terug naar Indonesië	210
Epiloog: Hoe gaat het nu met de opvarenden?	217
Dankwoord	222

- ① **Labuhan:** begin van de vaartocht
- ② **Dag 2:** eiland Mojo
- ③ **Dag 2:** eiland Satonda
- ④ **Plek van de schipbreuk:** ca. 5 km voor de kust van Sangeang
- ⑤ **Plek waar de sloep met overlevenden werd aangetroffen**
(waarschijnlijk voor Komodo)
- ⑥ **Doel van de opvarenden:** Sangeang

My face above the water
My feet can't touch the ground
Touch the ground, and it feels like
I can see the sands on the horizon
Every time you are not around

I'm slowly drifting away (drifting away)
Wave after wave, wave after wave
I'm slowly drifting (drifting away)
And it feels like I'm drowning
Pulling against the stream
Pulling against the stream

Waves – Mr. Probz

Proloog

Het is stiller dan voorheen. De sfeer is gespannen en wantrouwig. Het peddelen gaat minder enthousiast en het moreel is laag. De afgelopen uren gold het recht van de sterkste – tussen de zee en de mens, maar ook tussen de mensen onderling. Ik hang aan het lange touw. Dit is niet hoe ik ooit gedacht had dood te gaan.

De uren verstrijken in de oneindige zee. Zonder een sprankje hoop klamp ik me vast aan het ruwe touw of zwem ik met mijn andere arm en mijn benen mee naast de sloep. Mijn handen, armen en benen bloeden en ik ben bang voor haaien. Zien kan ik ze niet; het is donker tussen zonsondergang en de opkomst van de maan. De vulkaan in de verte spuwt wat oranje lava en een prachtige sterrenhemel maakt het paradijselijk. Bijna dan, want ik lig al twintig uur in het water. Ik denk in filmscènes omdat mijn situatie daar het dichtste bij komt. Ik ben in een slechte rampenfilm beland.

We twijfelen, zijn verdeeld of we de bemanningsleden opnieuw moeten proberen te redden. Sommigen dragen geen zwemvest meer in de hoge golven, we zien ze bijna verdrinken. Er is eigenlijk geen andere keuze. Of toch...?

Al duurt de twijfel maar kort, ik baal ervan. Zo ken ik mijzelf niet. Dit is kennelijk wat een noodsituatie met je doet. Ook in mij schuilt dus een potentiële moordenaar.

We rillen van kou, vermoeidheid en uitdroging. Praten kost veel energie. Ik denk aan mijn familie, aan mijn moeder en mijn neef.

Volgende week is hij jarig. Ik wil dit overleven; hij moet een verjaardagskaart van me krijgen – geen rouwkaart met zijn eigen naam erop, als nabestaande. Als we al gevonden worden, want we worden niet gemist. Er is geen alarm geslagen en de paar boten die we zien, varen voorbij.

Die nacht twijfelen Marjan en ik of we moeten doorzetten. ‘We komen er wel, hoor, we gaan het redden. Samen zijn we sterk,’ zeg ik en doe een poging bemoedigend te glimlachen. Het lukt niet echt. En mijn woorden komen er ook al niet overtuigend uit. ‘Gaan we het echt redden?’

Ze oppert dat we het touw kunnen loslaten.

‘Wil je dan opgeven?’

‘Nee, dat niet, maar wegdrijven. Naar de horizon. Is dat geen optie?’

Wie kan ik nog vertrouwen als ik mezelf al niet meer kan vertrouwen?

Op weg naar het paradijs

‘Wordt het Madagaskar, Myanmar of Tanzania?’

Het is juni. Over ruim een maand gaat onze vakantieperiode in – en we hebben nog niets geregeld. We vinden te veel bestemmingen leuk. Maar helaas is er geen onbeperkt budget, dus we strepen landen en mogelijkheden af. We willen luxe en eenvoud combineren. Dankzij mijn werk als steward bij drie luchtvaartmaatschappijen en tijdens veel privéreizen bezocht ik bijna honderd landen. Ook Marjan is al in veel landen geweest, dus een voor beiden nieuwe reisbestemming zoeken, dat vormt een uitdaging. Rondreizen in Afrika blijkt te duur. In andere streken is het regenseizoen begonnen. Onze voorkeur gaat uit naar een relatief relaxte maar ook avontuurlijke vakantie in Azië.

‘Indonesië misschien?’

‘Hmm, ja... ik ben op Bali geweest, maar verder ken ik het niet. Het lijkt me erg mooi.’

Marjan heeft er gewoond als kind en is vorig jaar pas voor het eerst weer teruggegaan met een vriendin. Toen ging zij naar Sumatra, Java en Bali. Dat beviel haar goed.

‘Wat dacht je van de komodovaranen, die wilde jij toch altijd nog zien? Over de Gili-eilanden heb ik ook goede verhalen gehoord,’ roep ik enthousiast. We hakken samen de knoop door: we gaan naar Indonesië! Op een website met reizen naar Komodo lees ik over meerdaagse boottochten; dat scheelt weer een stuk over land reizen – het verkeer is daar namelijk wel wat gevaarlijk

– en het is goedkoper en avontuurlijker dan vliegen. We besluiten om ter plaatse zo’n tocht te boeken. Het wordt onze eerste echte vakantie in de anderhalf jaar dat we samen zijn, eentje van maar liefst drie weken.

Op 4 augustus zullen we naar Indonesië vertrekken. De week ervoor heb ik een onbestemd gevoel. Ineens wil ik controleren of al onze administratie wel up-to-date is. Als er iets gebeurt, wil ik meteen bij mijn noodgegevens kunnen, zowel op papier als in mijn computer. En als ik mijn broer vanuit het buitenland bel, moet hij die gegevens gemakkelijk kunnen vinden. Ik heb er bijna nooit last van, van dit onderbuikgevoel, waarom nou dan wel?

Tijdens mijn laatste vlucht voor de vakantie heb ik weer een onbestemd gevoel. Het is een vlucht die ik al heel vaak heb gedaan – naar Singapore – en het heeft ook niets met het vliegen zelf te maken. Ik snap het gewoon niet. Ik twijfel aan van alles en nog wat: klopt die administratie echt wel, heb ik niet nog wat dringende zaken te regelen? Ik ben gewoon aan vakantie toe, bedenk ik. In het hotelzwembad zwem ik een aantal baantjes. Hijgend en puffend sluit ik mijn sessie af. Het wordt tijd dat ik weer eens vaker ga zwemmen of sporten.

Op Schiphol die 4 augustus nemen we allebei een koffie bij Marjans favoriete koffieketen; ze bestelt haar *skinny latte* met suikervrije vanille. Het is een ritueel voor haar om daar even langs te gaan. Nu kan de vakantie pas echt beginnen. Bali, we komen eraan!

Omdat we allebei het zuiden van het eiland nog niet kennen, hebben we vooraf een hotel geboekt in Nusa Dua. We zijn blij, want de vlucht ging goed en de hotelkamer bevalt. Tijd voor belangrijke zaken waar we in Nederland niet meer aan toekwamen: we bezoeken op onze eerste vakantiedag een kapsalon. De kapper blijkt net de deur uit, maar de manager neemt het graag over. Dat